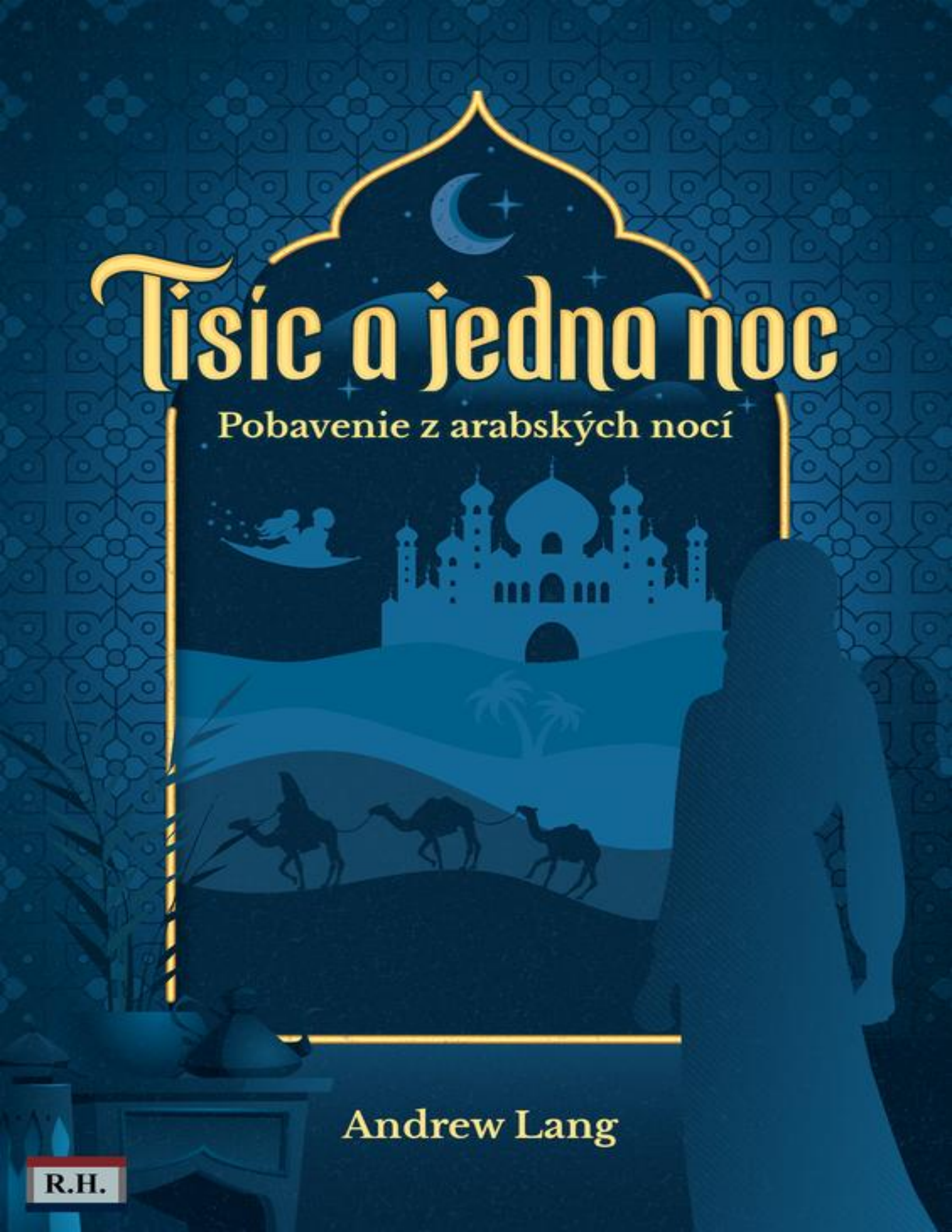

Tisíc a jedna noc

Pobavenie z arabských nocí

Andrew Lang

ANDREW LANG

Tisíc a jedna noc

Pobavenie z arabských nocí

Elektronická kniha

Dôležité webové adresy:

Pre tlačenu knihu:

www.martinus.sk

www.gorila.sk

Pre eKnihu:

www.martinus.sk

www.gorila.sk

www.rajknih.sk

www.kosmas.cz

www.ebook.ecoletra.com

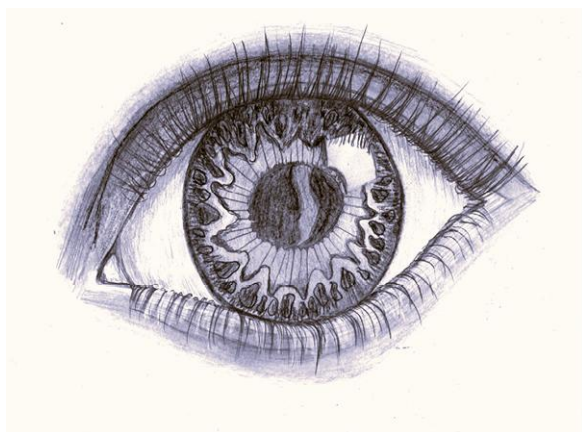
Kontakt na vydavateľa:

Poviedky123@gmail.com

Realizované pomocou - www.publico.sk

Krátka anotácia:

Dobrodružné a pútavé čítanie najpopulárnejších rozprávok a bájok z Tisíc a jednej noci, ktoré sa dá prečítať skoro jedným dychom. Rôzne príbehy, ktoré sa medzi sebou prelínajú a dajú nám krásny prehľad o spoločenských zvyklostiach, mravoch a pomeroch v obdobiach medzi 7. a 16. storočím v arabskom svete od Egypta až po Perziu.

Tiráž:

Titul: Tisíc a jedna noc

Podnadpis: Pobavenie z arabských nocí

Autor: Andrew Lang (*1844, +1912)

Editoval: Andrew Lang

Preložil a editoval: Robert Hodosi

Jazyková úprava: Róbert Hodoši

Rok pôvodného vydania: 1898

Pôvodný názov: The Arabian Nights Entertainments

Vydal: Robert Hodosi, Lovce, SK, 2021

(aktualizácia: 2022)

Počet strán: 386 (A5)

Počet slov: 92 900

Kreslené obrázky: Valéria a Perla Hodošiová (36+9 kresieb)

Tvorba obálky: Ján Alexy, Publico

Copyright © Robert Hodosi, Lovce, 2021

PDF => ISBN: 978-80-570-3510-7

(EAN: 9788057035107)

EPUB => ISBN: 978-80-570-3511-4

(EAN: 9788057035114)

MOBI => ISBN: 978-80-570-3512-1

(EAN: 9788057035121)

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s. r. o., 2022

Vytvorené prostredníctvom [Publico.sk](https://publico.sk)

Publico

napiš vydaj

**Venované strýkom a tetám, predovšetkým strýkovi Števkovi a tetuške
Danke Kobesovcom, za ich neustálu nápovedu a oporu cestou životom.**

Za spoluprácu na tomto diele patrí veľká vďaka a úcta i rodičom:
Františkovi st. a Valérii st. Hodošovcom – pre ich neoceniteľné rady pri
tvorbe tejto knihy ako i pri tých mojich ostatných.

R.H.

Úvod k anglickému vydaniu

Príbehy v rozprávkových knihách sú zvyčajne také, aké staré ženy na vidieku rozprávajú svojim vnukom. Nikto nevie, aké sú staré a kto ich vyrozprával ako prvý. Deti Chama, Šema a Jafeta ich možno počúvali v arche, počas mokrých dní. Hektorov malý chlapec ich možno počul v meste Trója, lebo je isté, že ich poznal Homér a že niektoré z nich boli zapísané v Egypte približne v Mojžišových časoch.

Ľudia v rôznych krajinách si ich rozprávajú rôzne, ale v skutočnosti sú to vždy tie isté príbehy, či už medzi malými Zulmi na Kapskom pobreží, alebo malými Eskimákmi pri severnom póle. Zmeny sú len v otázkach mravov a zvykov; napríklad nosenie alebo nenosenie oblečenia, stretnutie s levom, ktorý hovorí v teplých krajinách, alebo hovoriaci medveď v chladných krajinách. V rozprávkach je veľa kráľov a kráľovien len preto, že kedysi dávno bolo v krajine veľa kráľov. Šľachtic, ktorý by bol teraz zemanom, bol v dávnych časoch v Škótsku akýmsi kráľom, a rovnako aj na iných miestach. Tieto staré príbehy, na ktoré sa nikdy nezabudlo, sa v rôznych dobách, ale hlavne v tomto storočí, zachovali písomne v najrôznejších jazykoch. Tieto staré príbehy sú obsahom rozprávkových kníh.

„Arabské noci,“ z ktorých niektoré, ale zďaleka nie všetky, ktoré sú uvedené v tomto zväzku, sú len rozprávky z Východu. Ľudia v Ázii, Arábii a Perzii si ich rozprávali po svojom, nie pre deti, ale pre dospelých ľudí. Vtedy samozrejme neexistovali romány ani tlačené knihy, ale existovali ľudia, ktorých povolaním bolo rozprávaním rozprávok zabávať mužov a ženy. Rozprávky upravili a z hrdinov urobili dobrých Mohamedánov, ktorí žili v Bagdade alebo v Indii. Udalosti sa často mali odohrávať za vlády

veľkého kalifa alebo vládcu veriacich Harúna ar-Rašída, ktorý žil v Bagdade v rokoch 786 - 808 n. l. Vezír, ktorý sprevádzal kalifa, bol tiež skutočnou osobou z veľkého rodu Barmecidovcov. Kalif ho usmrtil veľmi krutým spôsobom, nikto sa nikdy nedozvedel prečo. Príbehy sa v súčasnej podobe museli rozprávať hodnú chvíľu po kalifovej smrti, keď nikto veľmi presne nevedel, čo sa skutočne stalo. Nakoniec nejakého rozprávača napadlo príbehy spísať a dať im akýsi rámec, akoby ich všetky rozprávala krutému sultánovi jeho žena. Príbehy boli pravdepodobne zapísané v čase, keď Eduard I. bojoval s Robertom Bruceom. V rôznych obdobiach sa v nich však robili zmeny a bolo do nich vložených veľa veľmi nudných a hlúpych vecí a množstvo veršov. V tejto knihe nie sú uvedené ani verše, ani nudné časti.

Ľudia vo Francúzsku a Anglicku o „Arabských nociach“ takmer nič nevedeli až do čias vlády kráľovnej Anny a Juraja I., keď ich do francúzštiny preložil pán Antoine Galland (*1646, +1715). Dospelí ľudia mali vtedy veľmi radi rozprávky a tieto arabské príbehy považovali za najlepšie, aké kedy čítali. Boli nadšení z ghúlov (ktorí žili medzi hrobmi) a z džinov, ktorí sa zdali byť akýmsi druhom zlobrov, a z princezien, ktoré čarujú, a z perís, čo sú arabské víly. Sindibád zažíval dobrodružstvá, ktoré možno pochádzali z Homérovej Odysey; vlastne celý Východ prispel svojimi zázrakmi a poslal ich do Európy v jednom balíku. Mladí muži raz uprostred noci zaklopali na okná pána Gallanda a požiadali ho, aby im vyrozprával jeden zo svojich zázračných príbehov. Nikto nehovoril o ničom inom ako o dervišoch a vezíroch, vtákovi Rochovi a arabských vílach. Príbehy boli preložené z francúzštiny do všetkých jazykov a len biskup Atterbury sa sťažoval, že príbehy pravdepodobne nie sú pravdivé a

nemajú žiadne ponaučenie. Biskupa vzápätí vyhнали za to, že bol na strane otca princa Charlieho, a mal čas ľutovať, že bol taký vážny.

V tejto knihe sú „Arabské noci“ preložené z francúzskej verzie pána Antoina Gallanda, ktorý vypustil poéziu a veľa toho, čo arabskí autori považovali za smiešne, hoci nám to pripadá únavné. V tejto knihe sú príbehy tu a tam skrátené a vynechané sú časti vhodné len pre Arabov a starých pánov. Preklady sú dielom autorov rozprávok v rozprávkových knihách.

Spomínam si, ako som čítal Arabské noci, keď som mal šesť rokov, v špinavých žltých starých zväzkoch s malým typom písma, a dúfam, že deti, ktoré ich budú čítať, budú rovnako šťastné, ako som bol vtedy ja v spoločnosti Aladína a Sindibáda námorníka.

1*/ Pobavenie z arabských nocí

V kronikách starovekej dynastie Sasánovcov, ktorá vládla približne štyristo rokov od Perzie až po hranice Číny, za samotnou veľkou riekou Gangou, čítame chválu jedného z kráľov tohto rodu, ktorý bol vraj najlepším panovníkom svojej doby. Jeho poddaní ho milovali a jeho susedia sa ho báli, a keď zomrel, zanechal svoje kráľovstvo v prosperujúcejšom a mocnejšom stave než ktorýkoľvek kráľ pred ním.

Dvaja synovia, ktorí ho prežili, sa navzájom mali vrúcne radi a pre staršieho Šahrijára bolo skutočným zármutkom, že mu zákony ríše zakazovali deliť sa o panstvo so svojím bratom Šahzamánom. A skutočne, po desiatich rokoch, počas ktorých ho tento stav neprestával trápiť, Šahrijár odrezal krajinu Veľké Tatársko od Perzskej ríše a svojho brata urobil kráľom.

Keď už mal sultán Šahrijár manželku, ktorú miloval viac ako celý svet, jeho najväčším šťastím bolo obklopiť ju nádherou a darovať jej tie najkrajšie šaty a najkrajšie šperky. Preto s najhlbšou hanbou a smútkom po niekoľkých rokoch náhodne zistil, že ho úplne oklamala, a celé jej správanie sa ukázalo byť také zlé, že sa cítil povinný vykonať zákon krajiny a nariadiť veľkovezírovi, aby ju popravil. Táto rana bola taká ťažká, že sa mu takmer zrútila myseľ, a vyhlásil, že si je celkom istý, že v podstate všetky ženy sú rovnako zlé ako sultánka, len ich treba odhaliť, a že čím menej ich bude na svete, tým lepšie. A tak sa každý večer oženil s novou ženou a nasledujúce ráno ju dal popraviť pred veľkovezírom, ktorého povinnosťou bolo tieto nešťastné nevesty sultánovi zabezpečiť. Chudák

svoju úlohu plnil s nechťou, ale nebolo úniku a každý deň videl jedno vydaté dievča a jednu mŕtvu manželku.

Toto správanie vyvolalo v celom meste, kde bolo počuť len krik a nárek, najväčšie zdesenie. V jednom dome plakal otec nad stratou svojej dcéry, v inom možno matka, ktorá sa triasla o osud svojho dieťaťa, a namiesto požehnania, ktoré sa predtým sypalo na sultánovu hlavu, bol teraz vzduch plný kliatob.

Sám veľkovezír bol otcom dvoch dcér, z ktorých staršia sa volala Šeherezáda a mladšia Dinarzáda. Dinarzáda nemala nijaké zvláštne nadanie, ktorým by sa odlišovala od ostatných dievčat, ale jej staršia sestra bola veľmi múdra a odvážna. Otec jej poskytol najlepších majstrov a učiteľov vo filozofii, medicíne, histórii, výtvarnom umení, a okrem toho všetkého jej krása prevyšovala krásu všetkých dievčat v perzskom kráľovstve.

Jedného dňa, keď sa veľkovezír rozprával so svojou staršou dcérou, ktorá bola jeho potešením a pýchou, Šeherezáda mu povedala: „Otče, chcem ťa o niečo požiadať. Splníš mi to?“

„Nemôžem ti odmietnuť nič,“ odpovedal, „čo je spravodlivé a rozumné.“

„Tak počúvaj,“ povedala Šeherezáda. „Som rozhodnutá zastaviť túto sultánovu barbarskú praktiku a vyslobodiť dievčatá a matky z hrozného osudu, ktorý nad nimi visí.“

„To by bolo výborné,“ odvetil veľkovezír, „ale ako to chceš dosiahnuť?“

„Môj otec,“ odpovedala Šeherezáda, „to ty musíš sultánovi denne zabezpečiť novú manželku a ja ťa pri všetkej láske, ktorú ku mne prechovávaš, prosím, aby si mi dovolil, aby táto česť pripadla i mne.“

„Stratila si rozum?“ vykrikol veľkovezír a zdesene ustúpil. „Čo ti to vnuklo do hlavy? Už by si mala vedieť, čo to znamená byť sultánovou nevestou!“

„Áno, otče, viem to dobre,“ odpovedala, „a nebojím sa na to myslieť. Ak sa mi to nepodarí, moja smrť bude slávna, a ak sa mi to podarí, preukážem svojej krajine veľkú službu.“

„Nemá to zmysel,“ povedal veľkovezír, „nikdy s tým nebudem súhlasiť. Keby mi sultán prikázal, aby som ti vrazil dýku do srdca, musel by som ho poslúchnuť. Aká to úloha pre otca! Ach, ak sa nebojíš smrti, boj sa v každom prípade trápenia, ktoré by si mi tým spôsobila.“

„Ešte raz, otče môj,“ povedala Šeherezáda, „splníš mi, o čo ťa prosím?“

„Čože? Si stále taká tvrdohlavá?“ vykrikol veľkovezír. „Prečo si taká odhodlaná na vlastnú záhubu?“

Dievčina však absolútne odmietala dbať na otcove slová. Veľkovezír musel nakoniec v zúfalstve ustúpiť a smutne odišiel do paláca, aby sultánovi oznámil, že mu nasledujúci večer privedie Šeherezádu.

Sultán prijal túto správu s najväčším údivom.

„Prečo si sa rozhodol,“ spýtal sa, „obetovať mi vlastnú dcéru?“

„Pane,“ odpovedal veľkovezír, „je to jej vlastné želanie. Ani smutný osud, ktorý ju čaká, ju nedokáže zadržať.“

„Nech nedôjde k omylu, vezír,“ povedal sultán. „Pamätaj, že ju budeš musieť sám pripraviť o život. Ak odmietneš, prisahám, že za to zaplatíš svojou vlastnou hlavou.“

„Sire,“ odvetil vezír. „Nech to stojí čokoľvek, poslúchnem ťa. Hoci som otec, som aj tvoj poddaný.“ Sultán teda povedal veľkovezírovi, že môže priviesť svoju dcéru, hneď ako bude chcieť.

Vezír odniesol túto správu Šeherezáde, ktorá ju prijala, akoby to bola tá najpríjemnejšia vec na svete. Srdečne poďakovala otcovi, že vyhovel jej želaniu, a keď ho videla stále sklesnutého od smútku, povedala mu, že dúfa, že nikdy nebude ľutovať, že jej dovolil vydať sa za sultána. Potom sa išla pripraviť na sobáš a prosila, aby poslali po jej sestru Dinarzádu, aby sa s ňou porozprávala.

Keď zostali sami, Šeherezáda ju takto oslovila:

„Moja drahá sestra, chcem, aby si mi pomohla v jednej veľmi dôležitej veci. Môj otec sa chystá vziať ma do paláca na oslavu môjho sobáša so sultánom. Keď ma Jeho Výsosť prijme, poprosím ho, aby ťa ako poslednú láskavosť nechal spať v našej komnate, aby som mala tvoju spoločnosť počas poslednej noci, ktorú prežijem. Ak mi splní moje želanie, ako dúfam, nezabudni ma zobudiť hodinu pred svitaním a prihovor sa mi týmito slovami: „Moja sestra, ak ešte nespíš, prosím ťa, aby si mi pred východom slnka porozprávala jeden zo svojich očarujúcich príbehov.“ Potom začnem rozprávať a dúfam, že týmto spôsobom vyslobodím ľudí z hrôzy, ktorá nad nimi vládne.“ Dinarzáda odpovedala, že s radosťou urobí, čo si jej sestra želá.

Keď prišla zvyčajná hodina, veľkovezír odviezol Šeherezádu do paláca a nechal ju osamote so sultánom, ktorý jej prikázal zdvihnúť závoj a žasol nad jej krásou.

Keď však videl jej oči plné slz, spýtal sa, že čo sa deje. „Pane,“ odpovedala Šeherezáda, „mám sestru, ktorá ma miluje rovnako nežne ako ja ju. Urobte mi láskavosť a dovoľte jej spať túto noc v tej istej izbe, pretože je to naša posledná noc, čo budeme spolu.“ Šahrijár súhlasil so Šeherezádinou prosbou a poslal po Dinarzádu.

Hodinu pred svitaním sa Dinarzáda zobudila a zvolala, ako sľúbila: „Moja drahá sestra, ak ešte nespíš, povedz mi, prosím ťa, skôr ako vyjde slnko, jeden zo svojich očarujúcich príbehov. Je to naposledy, čo mám to potešenie ťa počuť.“

Šeherezáda sestre neodpovedala, ale obrátila sa k sultánovi. „Dovolí mi Vaša Výsosť urobiť to, o čo ma žiada moja sestra?“ povedala.

„Ochotne,“ odpovedal. Šeherezáda teda začala rozprávať.

2*/ Príbeh o obchodníkovi a o džinovi

„Pane, bol raz jeden obchodník, ktorý mal veľké bohatstvo, a to v pozemkoch a tovare, ako aj v hotovosti. Z času na čas sa musel vydať na cesty, aby vybavil svoje záležitosti. Jedného dňa, keď musel ísť ďaleko od domova, sadol na koňa a vzal si so sebou malé vrečko, do ktorého si vložil niekoľko sušienok a datlí, pretože musel prejsť púšťou, kde sa nedalo zohnať žiadne jedlo. Prišiel bez nehody a po dokončení svojej práce sa vydal na spiatočnú cestu. Na štvrtý deň cesty, keď bolo slnko veľmi horúce, odbočil z cesty, aby si oddýchol pod stromami. Pri kmeni veľkého orecha našiel prameň s čistou, tečúcou vodou. Zosadol z koňa, priviazal ho o konár stromu a sadol si k fontáne. Potom si z vrečka vybral datle a sušienky. Keď dojedol toto skromné jedlo, tak si vo fontáne umyl svoju tvár a ruky.

Keď bol takto zaujatý, uvidel, ako sa k nemu blíži obrovský džin, biely od zúrivosti, so zakrivenou šablou v ruke.

„Vstaň,“ zvolal strašným hlasom, „nech ťa zabijem, ako si ty zabil môjho syna!“

Keď vyslovil tieto slová, strašne vykrikol. Kupec, ktorý bol rovnako vystrašený z ohavnej tváre netvora ako z jeho slov, mu trasľavo odpovedal: „Ach, dobrý pane, čo som vám urobil, že si zasluším smrť?“

„Zabijem ťa,“ zopakoval džin, „ako si ty zabil môjho syna!“

„Ale,“ povedal kupec, „ako som mohol zabiť vášho syna? Veď ho nepoznám a nikdy som ho ani nevidel.“

„Keď si sem prišiel, nesadol si si na zem?“ spýtal sa ho džin, „a nevytiahol si zo svojho vrečka datle, a kým si ich jedol, nehádzal si okolo seba kôstky?“

„Áno,“ povedal kupec, „určite som to urobil.“

„Potom,“ povedal džin, „ti hovorím, že si zabil môjho syna. Pretože kým si hádzal kôstky, môj syn išiel okolo a jedna z nich ho trafila do oka a zabila ho. Tak teraz ja zabijem teba.“

„Ach, pane, odpusťte mi!“ zvolal kupec.

„Nebudem mať s tebou zľutovanie,“ odpovedal džin.

„Ale vášho syna som zabil celkom neúmyselne, preto vás prosím, aby ste ušetrili môj život.“

„Nie,“ povedal džin, „zabijem ťa tak, ako si ty zabil môjho syna.“ A keď to povedal, chytil kupca za ruku, hodil ho na zem a zdvihol šabl'u, aby mu odsekol hlavu.

Kupec protestoval, že je nevinný, oplakával svoju ženu a deti a žalostne sa snažil odvrátiť svoj osud. Džin so zdvihnutou šablou čakal, kým neskončí, ale ani v najmenšom sa ho to nedotklo.

Šeherezáda v tej chvíli, keď videla, že je deň, a vedela, že sultán vždy vstáva veľmi skoro, aby sa zúčastnil na zasadaní rady, prestala hovoriť.

„Vskutku, sestra,“ povedala Dinarzáda, „to je nádherný príbeh.“

„Zvyšok je ešte podivuhodnejší,“ odpovedala Šeherezáda, „a ty by si to tiež povedala, keby mi sultán dovolil žiť ešte jeden deň, aby som ti ho mohla nasledujúcu noc vyrozprávať.“

Šahrijár, ktorý Šeherezádu s potešením počúval, si povedal: „Počkám do zajtra, vždy ju môžem dať zabiť, keď si vypočujem koniec jej príbehu.“

Velkovezír mal po celý ten čas veľké obavy. Veľmi sa však potešil, keď videl, že sultán vstúpil do poradnej siene bez toho, aby vydal strašný rozkaz, ktorý očakával.

Na druhý deň ráno, ešte pred svitaním, povedala Dinarzáda svojej sestre: „Drahá sestra, ak si sa zobudila, prosím ťa, aby si pokračovala vo svojom príbehu.“

Sultán nečakal, kým Šeherezáda požiada o povolenie a povedal: „Dokonči príbeh o džinovi a kupcovi. Som zvedavý na koniec.“

Šeherezáda teda pokračovala v rozprávaní. A to sa stávalo každé ráno. Sultánka rozprávala príbeh a sultán ju nechal žiť, aby ho dokončila.

„Keď kupec videl, že džin je rozhodnutý odňať mu hlavu, povedal: „Ešte jedno slovo, prosím vás. Dajte mi malý odklad, len krátky čas, aby som sa mohol vrátiť domov, rozlúčiť sa so svojou ženou a deťmi a spísať závet. Keď to urobím, vrátim sa sem a vy ma potom môžete zabiť.“

„Ale,“ povedal džin, „ak ti poskytnem odklad, o ktorý žiadaš, obávam sa, že sa nevrátiš.“

„Dávam vám čestné slovo,“ odpovedal kupec, „že sa bezpodmienečne vrátim.“

„Koľko času požaduješ?“ spýtal sa džin.

„Žiadam vás o ročnú milosť,“ odpovedal kupec. „Sľubujem vám, že o dvanásť mesiacov budem čakať pod týmito stromami, aby som sa vám mohol odovzdať so svojím osudom.“

Nato ho džin nechal pri fontáne a zmizol.

Keď sa kupec spamätal zo strachu, nasadol na koňa a vydal sa na cestu. Keď prišiel domov, jeho žena a deti ho prijali s najväčšou radosťou. Ale namiesto toho, aby ich objal, začal tak horko plakať, že čoskoro uhádli, že sa stalo niečo hrozné.

„Povedz nám, prosím ťa,“ povedala jeho žena, „čo sa stalo.“

„Žiaľ!“ odpovedal jej manžel, „zostáva mi už len rok života.“

Potom im povedal, čo sa medzi ním a džinom stalo a ako dal slovo, že sa po roku vráti, aby ho džin zabil. Keď počuli túto smutnú správu, boli zúfalí a veľmi plakali.

Na druhý deň začal obchodník vybavovať svoje záležitosti a predovšetkým splácať svoje dlhy. Svojim priateľom dal dary a chudobným veľkú almužnu. Svojich otrokov prepustil na slobodu a postaral sa o svoju ženu a deti. Rok sa čoskoro končil a on musel odísť. Keď sa chcel rozlúčiť, úplne ho premohol smútok a s ťažkosťami odišiel. Nakoniec dorazil na miesto, kde prvýkrát uvidel džina, presne v deň, ktorý si určil. Zosadol z koňa a sadol si na okraj fontány, kde čakal na džina v strašnom napätí.

Kým takto čakal, prišiel k nemu starec, ktorý viedol laň. Pozdravili sa a starec mu povedal: „Môžem sa ťa spýtať, brat, čo ťa priviedlo na toto púštne miesto, kde je toľko zlých džinov? Pri pohľade na tieto krásne stromy by si človek myslel, že je obývané, ale je to nebezpečné miesto, pri ktorom by sa človek nemal dlho zastavovať.“

Kupec povedal starcovi, prečo tam musel prísť. Ten ho počúval s veľkým úžasom.

„Je to veľmi podivuhodná záležitosť. Rád by som bol svedkom tvojho rozhovoru s týmto džinom.“ Ako tak povedal, si sadol ku kupcovi.

Kým sa rozprávali, prišiel ďalší starec a za ním dva čierne psy. Pozdravil ich a spýtal sa, že čo robia na tomto mieste. Starec, ktorý viedol laň, mu rozpovedal dobrodružstvo kupca a džina. Druhý starec si príbeh vypočul, a aj on sa rozhodol, že tam zostane a uvidí, čo sa stane. Sadol si k ostatným a rozprával, keď prišiel tretí starec. Spýtal sa, prečo kupec, ktorý bol s nimi,

vyzerá tak smutne. Rozpovedali mu jeho príbeh, a aj on sa rozhodol, že zostane a uvidí, čo sa medzi džinom a kupcom stane, a tak počkal s ostatnými.

Čoskoro uvideli v diaľke hustý dym, podobný oblaku prachu. Tento dym sa čoraz viac približoval a potom sa naraz rozplynul a oni uvideli džina, ktorý bez toho, aby s nimi hovoril, pristúpil ku kupcovi s mečom v ruke, chytil ho za ruku a povedal: „Vstaň, nech ťa zabijem, ako si ty zabil môjho syna.“

Kupec a traja starci začali plakať a vzdychať.

Vtedy sa starec, ktorý viedol laň, vrhol netvorovi k nohám a povedal: „Ó, knieža džinov, prosím vás, aby ste zadržali svoju zúrivosť a vypočuli ma. Rozpoviem vám svoj príbeh a príbeh o lani, ktorú mám so sebou, a ak sa vám bude zdať podivuhodnejší ako príbeh kupca, ktorého sa chystáte zabiť, dúfam, že ho zbavíte tretinového trestu.“

Džin chvíľu uvažoval a potom povedal: „Dobre, súhlasím s tým.“

3*/ Príbeh prvého starca a o lani

„Teraz začnem svoj príbeh (povedal starec), takže vás prosím o pozornosť.

Tá laň, ktorú vidíte so mnou, je moja manželka. Nemáme vlastné deti, preto som si adoptoval syna obľúbenej otrokyne a rozhodol som sa, že z neho urobím svojho dediča.

Moja manželka však jeho matku i samotné dieťa nemala veľmi rada, čo predom mnou až do neskorého veku tajila. Keď mal môj adoptovaný syn asi desať rokov, musel som sa vydať na cestu. Pred odchodom som zveril svoje adoptované dieťa a jeho matku do opatery svojej manželky a poprosil som ju, aby sa o ne postarala počas mojej neprítomnosti, ktorá trvala celý rok. Počas tohto času študovala mágiu, aby mohla uskutočniť svoj zlomyselný plán. Keď sa naučila dosť, vzala môjho syna na vzdialené miesto a premenila ho na teľa. Potom ho dala môjmu správcovi a povedala mu, aby sa postaral o teľa, ktoré kúpila. A otrokyňu premenila na kravu, ktorú tiež poslala môjmu správcovi.

Keď som sa vrátil, pýtal som sa na svoju otrokyňu a dieťa. „Tvoja otrokyňa zomrela,“ povedala, „a čo sa týka tvojho syna, nevidela som ho už dva mesiace a neviem, kde je.“

Bol som zarmútený, keď som sa dozvedel o smrti svojej otrokyne, ale keďže môj syn len zmizol, myslel som si, že ho čoskoro nájdem. Uplynulo však osem mesiacov a stále o ňom neboli žiadne správy; potom prišiel sviatok Bairam.

Na jeho oslavu som nariadil svojmu správcovi, aby mi priniesol veľmi tučnú kravu na obetovanie. Urobil tak. Krava, ktorú priniesol, bola moja nešťastná otrokyňa. Priviazal som ju, ale práve keď som ju chcel zabiť, začala žalostne klesať a videl som, že jej z očí tečú slzy. Zdalo sa mi to nanajvýš nezvyčajné, a keď som pocítil záchvev ľútosti, prikázal som správcovi, aby ju odviedol a priviedol inú. Moja manželka, ktorá bola pri mne, sa vysmievala môjmu súcitu, vďaka čomu jej zloba nevyšla. „Čo to robíš?“ zvolala. „Zabi túto kravu. Je to to najlepšie, čo máme na obetovanie.“

Aby som ju potešil, skúsil som to znova, ale opäť ma odzbrojil úklon tejto kravy a jej slzy.

„Odveď ju preč,“ povedal som správcovi, „a zabi ju, ja nemôžem.“

Správca ju zabil, ale keď ju stiahol z kože, zistil, že z nej zostali len kosti, hoci sa zdala byť taká tučná. To ma veľmi nahnevalo.

„Nechaj si ju pre seba,“ povedal som správcovi, „a ak máš tučné teľa, prived ho namiesto nej.“

O krátky čas priviedol veľmi tučné teľa, ktoré, hoci som to nevedel, bol môj syn. Veľmi sa snažilo pretrhnúť povraz a prísť ku mne. Vrhlo sa mi k nohám s hlavou položenou na zemi, akoby chcelo vzbudiť môj súcit a prosiť ma, aby som mu nevzal život.

Tento čin ma prekvapil a dojal ešte viac ako slzy kravy.

„Vezmi si späť toto teľa,“ povedal som správcovi, „veľmi dobre sa ň postaraj a okamžite mi namiesto neho prived' iné.“

Len čo ma to moja žena počula povedať, ihneď vykrikla: „Čo to robíš, muž môj? Neobetuj žiadne iné teľa okrem tohto.“

„Žena moja,“ odpovedal som, „toto teľa neobetujem,“ a napriek všetkým jej výčitkám som zostal pevný.

Dal som zabiť ďalšie teľa; a toto bolo odvedené preč. Na druhý deň ma správca požiadal, aby som s ním hovoril medzi štyrmi očami.

„Prišiel som,“ povedal, „aby som vám povedal novinky, ktoré si myslím, že si radi vypočujete. Mám dcéru, ktorá vie čarovať. Včera, keď som viedol naspäť teľa, ktoré ste odmietli obetovať, všimol som si, že sa usmiala a hneď nato začala plakať. Spýtal som sa jej, že prečo sa tak správa.“

„Otče,“ odpovedala, „toto teľa je synom nášho pána. Usmievam sa od radosti, keď ho vidím ešte živé, a plačem, keď si spomeniem na jeho matku, ktorú včera obetovali ako kravu. Tieto zmeny spôsobila manželka nášho pána, ktorá túto matku a jej syna nenávidela.“

„Pri týchto slovách, džin,“ pokračoval starec, „si určite viete predstaviť môj údiv. Okamžite som išiel so správcom, aby som sa sám porozprával s jeho dcérou. Najskôr som zašiel do stajne za synom a ten na všetky moje pohladenia odpovedal svojím nemým spôsobom. Keď prišla správčova dcéra, spýtal som sa jej, či by mohla môjho syna zmeniť späť do jeho vlastnej podoby.“

„Áno, môžem,“ odpovedala, „ale pod dvoma podmienkami. Jedna je, že mi ho dáte za manžela, a druhá, že mi dovoľíte potrestať ženu, ktorá ho premenila na teľa.“

„S prvou podmienkou,“ odpovedal som, „z celého srdca súhlasím a dám ti bohaté veno. S druhou podmienkou tiež súhlasím, len ťa prosím, aby si ušetrila jej život.“

„To urobím,“ odpovedala, „budem s ňou zaobchádzať tak, ako ona zaobchádzala s твоjím synom.“

Potom vzala nádobu s vodou a vyslovila nad ňou niekoľko slov, ktorým som nerozumel. A potom, keď ho obliala vodou, stal sa z neho okamžite opäť mladý muž.

„Môj syn, môj drahý syn,“ zvolal som a v návale radosti som ho pobožkal. „Táto láskavá dievčina ťa zachránila pred strašným zaklínadlom a som si istý, že sa s ňou z vďačnosti oženíš.“

Radostne súhlasil, ale skôr ako sa vzali, mladé dievča zmenilo moju ženu na laň a je to tá, ktorú vidíte pred sebou. Prial som si, aby mala radšej túto podobu než nejakú inú, aby sme ju mohli v rodine vidieť bez odporu.

Odvtedy môj syn ovdovel a odišiel na cesty. Teraz sa ho chystám nájsť a keďže nechcem zveriť svoju ženu do starostlivosti iných ľudí, všade ju beriem so sebou. Nie je to ten najpodivuhodnejší príbeh?“

„Vskutku je,“ povedal džin, „a preto ti udeľujem tretiu časť trestu tohto kupca.“

Keď prvý starec dokončil svoj príbeh, druhý, ktorý viedol dvoch čiernych psov, povedal džinovi: „Poviem vám, čo sa stalo mne, a som si istý, že môj príbeh sa vám bude zdať ešte podivuhodnejší ako ten, ktorý ste práve počúvali. Keď ho však vyrozprávam, udelíte mi tiež tretinu kupcovho trestu?“

„Áno,“ odvetil džin, „za predpokladu, že tvoj príbeh prekoná ten, ktorý vyrozprával ten s tou laňou.“

S týmto súhlasom začal druhý starec takto...

4* / Príbeh druhého starca a o dvoch čiernych psoch

„Veľký knieža džinov, musíš vedieť, že sme traja bratia - tieto dva čierne psy a ja.

Náš otec zomrel a každému z nás zanechal tisíc zlatých. S touto sumou sme sa všetci traja dali na rovnaké povolanie a stali sme sa obchodníkmi. Krátko po tom, čo sme si otvorili svoje obchody, sa môj najstarší brat, jeden z týchto dvoch psov, rozhodol cestovať po cudzích krajinách za tovarom. S týmto zámerom predal všetko, čo mal, a nakúpil tovar vhodný na cesty, ktoré sa chystal podniknúť. Vydal sa na cestu a bol preč celý rok. Na konci tohto času prišiel do môjho obchodu žobrák. „Dobrý deň,“ povedal som mu. „Dobrý deň,“ odpovedal, „je možné, že ma nepoznáš?“ Potom som sa naňho pozrel zblízka a videl som, že je to môj brat. Pozval som ho do svojho domu a spýtal som sa ho, ako sa mu darilo v jeho podnikaní.

„Nevypytuj sa ma,“ odpovedal, „pozri sa na mňa, vidíš všetko, čo mám. Iba by som sa znova trápil, keby som rozprával o všetkých nešťastiach, ktoré ma za rok postihli a priviedli do tohto stavu.“

Zavrel som svoj obchod, venoval som mu všetku pozornosť, vzal som ho do kúpeľa, a dal som mu svoje najkrajšie šaty. Preskúmal som svoje účty a zistil som, že som zdvojnásobil svoj kapitál - to znamenalo, že som vtedy mal dvetisíc zlatých. Dal som bratovi polovicu a povedal som: „Teraz môžeš, brat môj, zabudnúť na svoje straty.“ Prijal ich s radosťou a žili sme spolu ako predtým.

O nejaký čas neskôr chcel aj môj druhý brat predať svoj obchod a odcestovať. Ja a môj najstarší brat sme robili všetko, čo bolo v našich silách, aby sme ho od toho odradili, ale nebolo to nič platné. Pridal sa ku karaváne a vydal sa na cesty. Po roku sa vrátil v rovnakom stave ako náš najstarší brat. Postaral som sa oňho, a keďže som mal zase k dispozícii tisíc zlatých, dal som mu ich a on si znova otvoril obchod.

Jedného dňa za mnou prišli moji dvaja bratia a navrhli mi, aby sme sa vybrali na cesty a obchodovali. Najprv som odmietol ísť. „Vy ste cestovali,“ povedal som, „a čo ste získali?“ Ale oni za mnou prišli opakovane a po piatich rokoch odolávania som nakoniec ustúpil. Keď sa však pripravili a začali nakupovať tovar, ktorý sme potrebovali, zistili, že minuli každý kúsok z tisícky zlatých, ktoré som im dal. Nevyčítal som im to. Rozdelil som sa s nimi o svojich šesťtisíc zlatých. Obidvom som dal tisícku, jednu som si nechal pre seba a zvyšné tri som zakopal v kúte svojho domu. Nakúpili sme tovar, naložili ním loď a za priaznivého vetra sme sa vydali na cesty.

Po dvoch mesiacoch plavby sme dorazili do prístavu, kde sme sa vylodili a urobili veľký obchod. Potom sme nakúpili tovar z krajiny a práve sme sa chystali opäť vyplávať, keď ma na brehu zastavila krásna, hoci biedne

oblečená žena. Pristúpila ku mne, pobožkala mi ruku a prosila ma, aby som sa s ňou oženil a vzal ju na palubu. Najprv som odmietol, ale ona ma tak veľmi prosila a sľubovala, že mi bude takou dobrou manželkou, že som nakoniec súhlasil. Kúpil som jej krásne šaty, a po svadbe sme sa nalodili a vyplávali. Počas plavby som na svojej manželke objavil toľko dobrých vlastností, že som ju začal čoraz viac milovať. Moji bratia však začali žiarliť na môj blahobyť a pustili sa do sprisahania proti môjmu životu. Jednej noci, keď sme spali, hodili moju ženu a mňa do mora. Moja žena však bola víla, a tak ma nenechala utopiť sa, ale preniesla ma na ostrov. A keď svitlo, povedala mi:

„Keď som ťa videla na brehu mora, veľmi som si ťa obľúbila a chcela som vyskúšať tvoju dobrú povahu, a tak som sa predstavila v prestrojení, ktoré si videl. Teraz som sa ti odmenila tým, že som ti zachránila život. Ale veľmi sa hnevám na tvojich bratov a nebudem mať pokoj, kým ich nepripravím o život.“

Podakoval som víle za všetko, čo pre mňa urobila, ale prosil som ju, aby nezabíjala mojich bratov.

Upokojil som jej hnev a v okamihu ma preniesla z ostrova, kde sme boli, na strechu môjho domu a o chvíľu nato zmizla. Zišiel som dolu, otvoril som dvere a vyhrabal som tri tisícky zlatých, ktoré som tam predtým zakopal. Išiel som na miesto, kde bol môj obchod, otvoril som ho a prijal som od svojich obchodných susedov blahoželaní k môjmu návratu. Keď som išiel domov, uvidel som dvoch čiernych psov, ktorí mi prišli v ústrety so smutnými tvármi. Bol som veľmi prekvapený, ale víla, ktorá sa znovu objavila, mi povedala:

„Nečuduj sa, že vidíš tieto psy; sú to tvoji dvaja bratia. Odsúdila som ich, aby zostali desať rokov v týchto podobách.“ Potom mi povedala, kde ju môžem nájsť, a zmizla.

Desať rokov už takmer uplynulo a ja som na ceste, aby som ju našiel. Keďže som cestou stretol tohto kupca a starca s laňou, zostal som s nimi.

Toto je môj príbeh, ó, knieža džinov! Nemyslíš si, že je veľmi podivuhodný?“

„Áno, naozaj,“ odpovedal džin, „a preto ti dávam tretinu kupcovho trestu.“

Potom tretí stavec vyslovil džinovi rovnakú požiadavku ako ostatní dvaja, a ten mu sľúbil poslednú tretinu kupcovho trestu, ak jeho príbeh prekoná oba ostatné.

Tak rozpovedal džinovi svoj príbeh, ale nemôžem vám povedať, aký bol, lebo ho nepoznám.

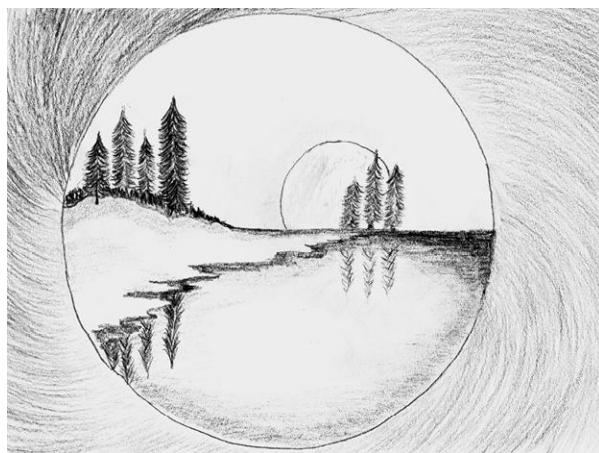
Viem však, že bol ešte podivuhodnejší než ktorýkoľvek z prvých dvoch, takže džin bol ohromený a povedal tretiemu starcovi: „Vzdám sa ti tretej časti kupcovho trestu. Mal by sa vám všetkým trom poďakovať, že ste sa zaujímali o jeho priazeň. Nebyť vás, už by tu nebol.“

„To povedal a na veľkú radosť spoločnosti zmizol. Kupec sa nezabudol poďakovať svojim priateľom a potom sa každý vydal na cestu. Kupec sa vrátil k svojej manželke a deťom, a šťastne s nimi prežil zvyšok svojich dní.“

„Ale, pane,“ dodala Šeherezáda, „nech sú príbehy, ktoré som vám práve rozprávala, akokoľvek krásne, nemôžu sa rovnať príbehu o rybárovi...“

5*/ Príbeh o rybárovi

„Pane, bol raz jeden rybár taký starý a chudobný, že sotva dokázal užiť svoju ženu a tri deti. Každý deň chodieval na ryby veľmi skoro ráno a každý deň si dal pravidlo, že nebude hádzať siete viac ako štyrikrát. Jedného rána sa vydal na cestu za svitú mesiaca a prišiel k morskému brehu. Vyzliekol sa a rozhodil svoje siete, a keď ich ťahal k brehu, pocítil veľkú váhu. Zdalo sa mu, že chytil veľkú rybu, a cítil sa byť veľmi spokojný. Keď však o chvíľu nato uvidel, že namiesto ryby má v sieťach len mŕtvolu osla, bol veľmi sklamaný.

Znepokojený takým zlým úlovkom, keď opravil siete, ktoré mŕtvola osla na viacerých miestach pretrhla, hodil ich druhýkrát. Pri ich vyťahovaní opäť pocítil veľkú váhu, takže si myslel, že sú plné rýb. Našiel však len veľký kôš plný odpadkov. Bol veľmi rozčúlený.

„Ó, šťastena,“ zvolal, „nezahrávaj sa takto so mnou, chudobným rybárom, ktorý sotva užije svoju rodinu!“ Ako tak povedal, odpadky vyhodil, a keď

umyl svoje siete od špiny, vyhodil ich aj po tretí raz. Ale vytiahol len kamene, mušle a blato. Bol takmer zúfalý.

Potom hodil siete štvrtýkrát. Už si myslel, že ich má plné rýb, s veľkou námahou ich vytiahol. Žiadnu rybu však nenašiel, ale našiel žltú kovovú nádobu, ktorá sa podľa váhy zdala byť niečím plná, a všimol si, že je upevnená a zapečatená olovom s odtlačkom pečate. Bol z toho nadšený. „Predám ju správcovi,“ povedal, „a za peniaze, ktoré za ňu dostanem, kúpim metrák pšenice.“

Skúmal nádobu zo všetkých strán; zatriasol ňou, aby zistil, či hrká. Nič však nepočul, a tak si podľa odtlačku pečate a viečka pomyslel, že vo vnútri musí byť niečo vzácne. Aby to zistil, vzal nôž a s malými ťažkosťami medenú nádobu otvoril. Otočil ho hore dnom, ale nič z neho nevytieklo, čo ho veľmi prekvapilo. Položil ho pred seba, a kým si ho pozorne prezeral, vyšiel z neho taký hustý dym, že musel ustúpiť o krok alebo dva. Tento dym stúpал až k oblakom, rozprestrel sa nad morom a pobrežím a vytvoril hustú hmlu, čo rybára veľmi prekvapilo. Keď sa všetok dym dostal z nádoby von, zhromaždil sa a spravil hustú masu, v ktorej sa objavil džin, dvakrát väčší ako najväčší obor. Keď rybár uvidel takú strašne vyzerajúcu obludu, najradšej by bol utiekol, ale tak sa triasol od strachu, že sa nemohol pohnúť ani na krok.

„Veľký kráľ džinov,“ zvolal netvor, „už ťa nikdy neposlúchnem!“

Pri týchto slovách rybár nabral odvahu.

„Čo to hovoríš, veľký džin? Povedz mi svoju históriu a ako si sa ocitol zavretý v tej váze.“

Na to sa džin povýšenecky pozrel na rybára. „Hovor so mnou slušnejšie,“ povedal, „skôr ako ťa zabijem.“

„Ach, prečo by si ma mal zabiť?“ zvolal rybár. „Práve som ťa vyslobodil, na to si už zabudol?“

„Nie,“ odpovedal džin, „ale to mi nezabráni, aby som ťa zabil, a udelím ti len jednu láskavosť, a to, aby si si vybral spôsob svojej smrti.“

„Ale čo som ti urobil?“ spýtal sa rybár.

„Nemôžem sa k tebe správať inak,“ povedal džin, „a ak chceš vedieť prečo, vypočuj si môj príbeh...“

Vzbúril som sa proti kráľovi džinov. Aby ma potrestal, zavrel ma do tejto medenej vázy a na olovený kryt dal svoju pečať, ktorá je dostatočne začarovaná, aby mi zabránila vyjsť von. Potom dal vázu hodiť do mora. Počas prvého obdobia môjho zajatia som prisahal, že ak ma niekto oslobodí skôr, ako uplynie sto rokov, urobím ho bohatým aj po jeho smrti. Ale to storočie uplynulo a nikto ma neoslobodil. V druhom storočí som sľúbil, že svojmu osloboditeľovi dám všetky poklady sveta, ale on nikdy neprišiel.

V treťom storočí som sľúbil, že ho urobím kráľom, budem mu vždy nablízku a každý deň mu splním tri želania; ale to storočie pominulo rovnako ako ostatné dve a ja som zostal v rovnakej situácii. Nakoniec som sa nahneval, že som bol tak dlho v zajatí, a prisahal som, že ak ma niekto prepustí z môjho zajatia, hneď ho zabijem a dovolím mu len vybrať si,

akým spôsobom zomrie. Tak vidíš, keď si ma dnes oslobodil, vyber si, akým spôsobom zomrieš.“

Rybár bol veľmi nešťastný. „Aký som nešťastník, že som ťa oslobodil! Prosím ťa, aby si ušetril môj život.“

„Už som ti povedal,“ povedal džin, „že to nie je možné. Vyber si rýchlo, zbytočne strácaš svoj čas.“

Rybár začal vymýšľať sprisahanie.

„Keďže musím zomrieť,“ povedal, „skôr než si vyberiem spôsob svojej smrti, vyzývam ťa na svoju česť, aby si mi povedal, či si naozaj bol v tej váze?“

„Áno, bol som,“ odpovedal džin.

„Tomu naozaj nemôžem uveriť,“ povedal rybár. „Do tej vázy by sa nezmestila ani jedna tvoja noha, a ako by sa tam mohlo dostať celé tvoje telo? Nemôžem tomu uveriť, kým ťa neuvidím, ako to urobíš.“

Vtedy sa džin začal meniť na dym, ktorý sa ako predtým rozšíril po mori a pobreží, a ktorý sa potom zhromaždil a začal sa pomaly a rovnomerne vraciť do vázy, až kým z neho vonku nič nezostalo. Vtedy sa z vázy ozval hlas, ktorý rybárovi povedal: „Nuž, neveriaci rybár, tu som vo váze, veríš mi teraz?“

Rybár namiesto odpovede vzal olovené veko a rýchlo ho upevnil na vázu.

„Teraz, ó, velký džin,“ zvolal, „požiadať ma o odpustenie a vyber si, akou smrťou zomrieš! Ale nie, bude lepšie, keď ťa hodím do mora, odkiaľ som ťa vytiahol, a na brehu postavím dom, aby som varoval rybárov, ktorí sem prídu nahodiť siete, pred vylovením takého zlého džina, ako si ty, ktorý prisahá, že zabije človeka, ktorý ťa oslobodí.“

Pri týchto slovách sa džin všemožne snažil dostať von, ale pre začarovaný vrchnák sa mu to nepodarilo.

Potom sa pokúsil dostať von ľstou.

„Ak odoberieš veko,“ povedal, „odplatím ti to.“

„Nie,“ odpovedal rybár, „ak sa ti zverím, bojím sa, že sa ku mne budeš správať tak, ako sa istý grécky kráľ správal k lekárovi Dubanovi. Počúvaj a ja ti to poviem...“

6*/ Príbeh gréckeho kráľa a lekára Dubana

„V krajine Zumán v Perzii žil grécky kráľ. Tento kráľ bol malomocný a všetci lekári ho nedokázali vyliečiť, keď na jeho dvor prišiel veľmi šikovný lekár.

Bol veľmi učený vo všetkých jazykoch a veľa vedel o bylinkách a liekoch.

Len čo mu povedali o kráľovej chorobe, obliekol si svoje najlepšie rúcho a predstúpil pred kráľa. „Pane,“ povedal, „viem, že žiadny lekár nedokázal vyliečiť Vaše Veličenstvo, ale ak sa budete riadiť mojimi pokynmi, sľubujem, že vás vyliečim bez akýchkoľvek liekov alebo vonkajšej aplikácie.“

Kráľ si tento návrh vypočul.

„Ak si natoľko múdry, že to dokážeš,“ povedal, „sľubujem, že teba a tvojich potomkov urobím nadosmrti bohatými.“

Lekár odišiel do svojho domu a vyrobil palicu na pólo, ktorej rukoväť vydlabal a vložil do nej liek, ktorý chcel použiť. Potom urobil loptu a s týmito vecami sa na druhý deň vybral ku kráľovi.

Povedal mu, že si želá, aby hral pólo. Kráľ teda nasadol na koňa a odišiel na miesto, kde hral pólo. Tam k nemu pristúpil lekár s pálkou, ktorú vyrobil, a povedal: „Vezmite si toto, pane, a udierajte do lopty, až budete cítiť, ako vám žiari ruka a celé telo. Keď sa liek, ktorý je v rukoväti palice, zohreje vašou rukou, prenikne do celého vášho tela. Potom sa musíte vrátiť

do svojho paláca, okúpať sa a ísť spať, a keď sa zajtra ráno prebudíte, budete uzdravený.“

Kráľ vzal palicu a popohнал svojho koňa za hodenou loptou. Zasiahol ju a vzápätí mu ju vrátili späť dvorania, ktorí sa s ním hrali. Keď mu bolo veľmi horúco, prestal hrať, vrátil sa do paláca, vošiel do kúpeľa a urobil všetko, čo mu povedal lekár. Keď na druhý deň vstal, na svoju veľkú radosť a údiv zistil, že je úplne vyliečený. Keď vošiel do svojej audienčnej siene, všetci jeho dvorania, ktorí sa chceli presvedčiť, či sa zázračné vyliečenie podarilo, boli ohromení radosťou.

Lekár Duban vstúpil do sály a sklonil sa nízko k zemi. Keď ho kráľ uvidel, zavolať ho, posadil si ho vedľa seba a preukázal mu všetky znaky cti.

V ten večer mu dal dlhé a bohaté štátne rúcho a daroval mu dvetisíc zlatých. Nasledujúci deň ho naďalej zahrňal milosťami.

Kráľ mal veľkovezíra, ktorý bol lakomý, závistlivý a veľmi zlý človek. Začal na lekára nesmierne žiarliť a rozhodol sa, že ho zničí.

Preto požiadal kráľa, aby sa s ním mohol porozprávať medzi štyrmi očami, a povedal, že mu chce niečo veľmi dôležité oznámiť.

„O čo ide?“ spýtal sa kráľ.

„Pane,“ odpovedal veľkovezír, „pre panovníka je najnebezpečnejšie zveriť sa človeku, ktorého vernosť nie je preukázaná. Vôbec neviete, či tento lekár nie je zradca, ktorý vás prišiel zavraždiť.“

„Som si istý,“ povedal kráľ, „že tento muž je najvernejší a najčestnejší zo všetkých ľudí. Keby ma chcel pripraviť o život, prečo ma vyliečil? Prestaň proti nemu hovoriť. Vidím, čím to je, že naňho žiarliš; ale nemysli si, že sa môžem obrátiť proti nemu. Dobre si pamätám, čo povedal vezír kráľovi Sindibádovi, svojmu pánovi, aby mu zabránil usmrtiť princa, svojho syna.“

To, čo povedal grécky kráľ, vzbudilo vezírovu zvedavosť, a tak mu povedal: „Pane, prosím Vaše Veličenstvo, aby ste mali tú blahosklonnosť a povedali mi, čo povedal vezír kráľovi Sindibádovi.“

„Tento vezír,“ odpovedal kráľ, „povedal kráľovi Sindibádovi, že človek by nemal veriť všetkému, čo povie jeho blížny,“ a porozprával mu tento príbeh...